

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 7.

Sjette Session.

8de Møde.

Onsdagen d. 11te October.

(forts.)

Eutein (fortsat): Det er jo den store Ulykke, at der ligger saa meget Uklart i Ministeriets hele Færd, — at det, under tilsyneladende milde og lovlige Former, søger at sætte sin Villie igjennem; at det, under Maske af at lade fuld Frihed herske, udøver et uhyre Tryk, forvirrer Begreberne og aabner sig Smuthuller.

Jeg har her søgt efter beste Gyve at sætte Thinget ind i Sagens nærværende Stilling, og jeg nærer den Overbeviisning, at man ikke i noget Væsentligt vil kunne rokke Rigtigheden af denne Fremstilling. Opkaste vi nu det Spørgsmaal, hvilke Midler staae til Rigsdagens Raadighed, naar den ikke vil — ikke kan — ikke tør gaae ind paa Regjeringens nyformede Forslag, hvilke Midler staae da til dens Raadighed, for at forhindre Ministeriet i at fremture paa sin ulovlige Vej? Ved Underhandlinger med Ministeriet i dets uforandrede Sammensætning at komme til et vækkelig Resultat, kan, under de forhaandenværende Omstændigheder, ikke haabes. Vel tør vi haabe, at flere af Ministeriets Medlemmer ere tilbøielige til at give efter for Folkets saa eenstemmigt, saa alvorligt udtalte Misbilligelse af dets Færd, men vi maae tillige stadigt holde for Die, at andre af Ministeriets Medlemmer neppe ere tilbøielige dertil. Vi maae holde for Die, at der i det Geheime-Statsraad sidde flere Mænd, for hvem den i Kongeriget herskende Folkewillie ikke kan have

en saadan Betydning, og vi maae befrygte, at netop disse udøve den største Indflydelse. Det os for nylig ubetimmelig meddeelte, forhastede kongelige Beto i Anledning af Udkastet til Grundlovens Indskrænkning vidner desværre noksom om Ministeriets uforandrede Sindelag; men Ministeriet har selv bundet sig Hænderne og vanskeliggjort i høieste Maade Underhandling med Rigsdagen, har ligesom forpligtet sig til at gennemføre Forordningen af 26de Juli, paa hvilke Hindringer den end maatte støde. Det er nemlig ikke den mindste Mærkelighed ved denne Forordning, at, uagtet Kongen og Rigsdagen i Forening udøve den lovgivende Magt her i Landet, saa har Regjeringen, i § 28 af Forordningen 26de Juli, udtalt, at i selve denne Forordning ingen Forandring kan foretages uden Rigsraadets Samtykke.

Kan nu altsaa ad Underhandlingens Vej Intet haabes opnaaet, og søge vi videre, hvilke andre Midler muligviis kunde komme til Anvendelse, kunde den simpleste Udvei synes den, at Thinget indskrænkede sig til at betragte, og det vistnok med god Grund, Forordningen af 26de Juli som et ulovligt Værk uden forbindende Kraft, og iøvrigt ifkun inhæverer det i forrige Session vedtagne Udkast til Grundlovsbestemmelsen om Grundlovens Indskrænkning i den Form, hvori det der foreligger. Dette har været min oprindelige Ankiuselse om Naaden, hvorpaa denne Sag burde af Rigsdagen behandles. Thi, hvor Meget der end synes at tale for det Modfatte, kan jeg neppe fatte Muligheden af, at Ministeriet skulde vove at anvende Forbeholdet i den forhen antydede Retning. Den almindelige Mening har der-